

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER

A R R E S T

**nr. 242.214 van 10 augustus 2018
in de zaak A. 225.865/IX-9346**

In zake: Rob SCHREURS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Chris Schijns en Mathieu Cilissen
kantoor houdend te 3600 Genk
Grotestraat 122
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VZW TECHNISCH ONDERWIJS BISDOM HASSELT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Luc Forier en Frank Goossens
kantoor houdend te 3680 Maaseik
Bleumerstraat 48
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 7 augustus 2018, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van “[d]e beslissing van de interne beroepscommissie van 06.07.2018 waarbij de beslissing van de delibererende klassenraad van 6 IW betreffende het C-attest van [Rob Schreurs] werd gehandhaafd”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 augustus 2018, om 10.00 uur.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaten Chris Schijns en Sam Vanparijs, die verschijnen voor de verzoekende partij en advocaat Frank Goossens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Diane Mareen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is tijdens het schooljaar 2017-2018 leerling van het tweede jaar van de derde graad (6 IW) aan het Technisch Instituut Sint-Michiël te Bree, onderwijsinstelling die behoort tot de vzw Technisch Onderwijs Bisdom Hasselt.

3.2. De over verzoeker delibererende klassenraad beslist op het einde van het schooljaar om verzoeker een oriënteringsattest C toe te kennen. Tegen deze beslissing tekent verzoeker op 2 juli 2018 bezwaar aan bij de beroepscommissie.

3.3. Op 6 juli 2018 beslist de beroepscommissie de beslissing van de delibererende klassenraad te handhaven en het C-attest te behouden.

Dit is de bestreden beslissing.

3.4. Met een aangetekend schrijven van 24 juli 2018 vraagt verzoeker de verwerende partij “om de beslissing van de interne beroepscommissie te herzien, de beroepsgrievens op hun merites te onderzoeken en een beslissing te nemen conform de formele als materiële motiveringsplicht” en om hem “een Oriënteringsattest A te verlenen, dan wel de mogelijkheid te bieden om via haalbare en rechtvaardige bijkomende proeven aan het einde van de zomervakantie hem de kans te geven de delibererende klassenraad een andere beslissing te laten nemen”.

De verwerende partij antwoordt hierop met een aangetekend schrijven van 30 juli 2018.

IV. De schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Uiteenzetting van de uiterst dringende noodzakelijkheid

5. Onder het kopje ‘Het beroep is tijdig’ stelt verzoeker vast dat de bestreden beslissing enkel melding maakt van het feit dat die enkel betwist kan worden door in beroep te gaan bij de Raad van State terwijl de beroepsmogelijkheden, alsmede de in acht te nemen vormvoorschriften en termijnen, uitdrukkelijk dienden te zijn vermeld.

Onder het kopje ‘De uiterst dringende noodzakelijkheid staat vast’, wijst verzoeker erop dat hij bij het aanhangig maken van een gewone schorsings- of vernietigingsprocedure in september zijn hogere studies niet zal kunnen aanvangen, hetgeen hem een academiejaar zou kosten.

Het feit dat hij niet onmiddellijk een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingesteld, situeert verzoeker in het feit dat hij met het aangetekend schrijven van 24 juli 2018 hoopte om gehoor te krijgen bij de verwerende partij.

Verzoeker merkt nog op dat hij alles heeft gedaan wat redelijkerwijze van hem kon worden verwacht om de door hem gevreesde nadelige gevolgen van de bestreden beslissing te verhinderen.

Beoordeling

6. De toepassing van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid brengt een ernstige verstoring teweeg in het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en brengt de uitoefening van het recht van de verdediging van de verwerende partij aanzienlijk in het gedrang. Daarom moet de aanwending van die procedure zeer uitzonderlijk blijven.

De toepassing ervan kan alleen worden aanvaard indien de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen. Dit impliceert dat de verzoekende partij met de vereiste spoed en diligentie moet optreden. Diligent optreden is vervat in de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

7. Een verzoekende partij - die haar belangen door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing immers dermate nadelig aangetast weet dat zij de afwikkeling van de procedure ten gronde en zelfs de gewone schorsing niet kan

afwachten - dient al het nodige te doen om de schade te voorkomen en om de zaak zo spoedig mogelijk aanhangig te maken bij de Raad van State.

Weliswaar is de diligentie waarmee een verzoekende partij tegen een haar grievende rechtshandeling opkomt met een vordering tot schorsing of een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, niet noodzakelijk af te lezen uit het tijdsverloop tussen de kennisname van de bestreden handeling en het instellen van die vordering. De regelgeving laat immers toe dat de schorsing “op elk moment” wordt gevorderd (artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State) en de situatie is denkbaar dat een zaak door gewijzigde omstandigheden pas dringend wordt - of zelfs uiterst dringend - nádat reeds eerder een annulatieberoep aanhangig werd gemaakt. Het is dus vanaf het ogenblik waarop de uiterst dringende noodzakelijkheid ontstaat, dat een verzoekende partij met passende voortvarendheid moet optreden. Dit ogenblik moet niet - maar kan nog wel - samenvallen met het ogenblik dat de verzoekende partij kennis krijgt van de bestreden rechtshandeling.

Het valt aan een verzoekende partij toe om op heldere en overtuigende wijze de (nieuwe of veranderde) feiten en omstandigheden, die tot gevolg hebben dat de zaak niet (langer) verenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing, uiteen te zetten, ze aannemelijk te maken en ze in de tijd te situeren. Dit laatste is van belang omdat dan de tussenkomst van die gewijzigde feiten en omstandigheden het uitgangspunt vormt om de diligentie van de verzoekende partij te beoordelen.

8. Verzoeker geeft zelf aan de bestreden beslissing te hebben ontvangen op 9 juli 2018.

Die beslissing is niet zomaar een beslissing die plots of onverwacht over verzoeker is genomen. Ze is het resultaat van een beroeps-procedure die verzoeker zelf heeft ingesteld tegen een eerdere klassenraad-beslissing en waarvan hij in de ene of andere zin het antwoord mocht verwachten.

Zodra verzoeker derhalve kennis kreeg van de bestreden beslissing wist hij onmiddellijk dat hij niet langer de door hem geambieerde studieloopbaan kon voortzetten.

9. De voorliggende vordering is ingesteld op 7 augustus 2018, dat is na verloop van bijna een maand. Zulks staat haaks op de aard van een schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid en vormt een negatie van de voornoemde eis tot diligent optreden.

Verzoekers verantwoording in het verzoekschrift voor het tijdsverloop, met name dat hij nog heeft getracht om “via aangetekend schrijven gehoor te krijgen bij de verwerende partij”, leidt niet tot een andere conclusie. Het gehoor waarop verzoeker doelt, is zijn brief van 24 juli 2018 (zie *supra*, punt 3.4). Die brief is een verzoek tot heroverweging van de bestreden beslissing en vormt derhalve een willig of oneigenlijk beroep. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat gelet op de aard ervan, hij redelijkerwijze mocht verwachten dat zijn willig beroep op korte termijn enig voor hem positief uitzicht bood en dus de spoedeisendheid minder apert maakte, temeer daar in de bestreden beslissing verzoeker er reeds op was gewezen dat hij de bestreden beslissing “enkel nog [kan] betwisten door in beroep te gaan bij de Raad van State”. De miskennis desgevallend van de verplichtingen die op de verwerende partij rusten bij het mededelen van de bestreden beslissing, verantwoordt voorts evenmin verzoekers wachten om de vordering in te dienen. In hoofde van de verwerende partij bestaat er alleszins geen verplichting om verzoeker te attenderen op de mogelijkheid tot het instellen van een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid en op de dwingende voorwaarden ter zake. Het niet naleven van de verplichtingen om bij de mededeling van de bestreden beslissing de in acht te nemen vormvoorschriften en termijnen van het beroep tot nietigverklaring mee te delen en waarvan de Raad van State voorts bemerkt dat de miskennis ervan enkel ingrijpt op de aanvang van de beroepstermijn, kan aldus het talmen van verzoeker niet verklaren.

10. Uit wat voorafgaat volgt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij na kennisname van de bestreden beslissing met passende voortvarendheid is opgetreden om de beweerde onherroepelijk schadelijke gevolgen veroorzaakt door de bestreden beslissing te voorkomen.

11. De uiterst dringende noodzakelijkheid is niet aangetoond.

VI. Conclusie

12. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

VII. Kosten

13. De verwerende partij vraagt in haar nota de toekenning van een rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 840 euro.

14. Er is evenwel geen aanleiding om haar een hogere rechtsplegingsvergoeding toe te kennen dan het basisbedrag van 700 euro dat is bepaald bij artikel 67, § 1, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’.

De vordering gaat immers niet gepaard met een beroep tot nietigverklaring.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 20 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 10 augustus 2018, door de Raad van State, XIIe vakantiekamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Debersaques